

Mugu hava tey góðu fólkin

— Hvussu eru umstøðurnar at arbeiða á Bryggjubakka?

— Umstøðurnar á Bryggjubakka hava tíverri verið so ringar, at fleiri av okkara góðu fólki eru rýmd higani. Vit eru eisini illa fyrri á annan hátt. Tað er viðvíkjandi lønunum. Hjá útvarpinum ræður tað mest um at fáa tey heilt góðu fólkin at trívast sum programmed-arbeðarar.

Til hetta er at siga, at lønin hjá hesum fólki og tað, sum verður boðið teimum, liggur so mikið lágt — at i mun til tað arbeiði, ið krevst av teimum, tað sálarliga trýstið, alla tíðina at fylgja við øllum, sum fyriferst og at vera tilreiðar at arbeiða til eina og hvørja tíð — so svarar lønin als ikki til, hvat fólk við góðum gávum annars kunnu fáa aðrastaðni.

Einki at siga i lønarmálum

— Verður nakað gjørt fyrri at bota um hesi viðurskipti?

— Tað er tíverri soleiðis, at útvarpsstjórin hevur ikki eitt einasta orð at skula hava sagt i lønarmálum. Tað er Tinganes, sum avger, hvør skal hava starv i útvarpinum, og hvussu lønirnar skulu vera.

Reint principielt haldi eg tað vera heilt forkastligt, at politikararnir skulu taka støðu til, hvør skal setast i útvarpið. Tí tað kann altíð vera eitt fleirtal i lögtinginum, sum kemur at seta sínar pamparar i útvarpið. Men sigur Niels Juel Arge, at hertil er at siga, at hansara innstilling hevur altíð verið fylgd.

Um lønarviðurskiptini sigur útvarpsstjórin, at hann heldur ikki luttekur i samráðingunum, tá sáttmáli skal gerast. — Her

Her eru Niels Juel og Dávir runt um Hestoydna

eri eg heilt útihýstur, og tað haldi eg vera skeivt.

Kunngerðir eftir fastari reglugerð

— Hvarjar treytir galda fyrri at fáa kunngerðir i útvarpið?

— I mongum førum eru kunngerðirnar til nógva argan, tí fólk halda, at tey við at gjalda fyrri kunngerðir, kunnu avgera, hvat vit skulu siga i útvarpinum.

Vit taka kunngerðir eftir eini fastari reglugerð, sum vit hava at halda okkum til.

Tað eru dømi um, har kunngerðirnar liggja líka uttan fyrri ella líka innan fyrri markið, og tað er útvarpsstjórin, sum tekur støðu til, hvat skal koma við av tilkum. Sjálvandi kann eg mistaka meg, sigur Niels Juel Arge, tí eg eri ikki feilfriur. Men eitt menniskja má taka støðu, tí tað ber ikki til at hava ein stóran fund um eina banala kunngerð.

Tað hevur sumleiðis stóran týðning, at kunngerðirnar eru orðaðar neuttralt.

Uttanlandstíðindi

— Stórus partur av tíð-

indunum i útvarpinum eru uttanlandstíðindi. Lurtar ein eftir »danskaranum« ella »norðmanninum« hevur ein varhugað av, at hesi tíðindi oftani eru tey somu!

— Ja, tað er rætt nokk, tí lurtar tú i BBC, norska ella danska útvarpinum, so eru hesi tíðindi oftast tey somu, sum vit hoyra i útvarpinum.

Tað er heldur eingin loyna, at útvarpið hevur ikki samband við tær stóru altjóða tíðindastovurnar. Vit eru tí ofta noyðdir til at taka frá útlenskum útvarpum, og harumframt fáa vit regluliga tíðindi frá donsku tíðindastovuni Ritzau. Hesi tíðindi eru samstundis tað sama, sum aðrir eisini hava.

Hini útvarpinir hava tann fyrirun framum okkum, at tey kunnu hava menn sitandi i ymsum londum. Vit hava ikki ráð til tess, men vit hava ofta hugsað okkum at havt ein mann, sum kundi ferðast i norðurlondunum og sent okkum tíðindi. Men til tað skulu nógvir pengar, og tað kunnu tey fáu oyru, sum útvarpið hevur, ikki gjalda. Eg kann i hesum sambandi siga, at vit ætla at taka hetta málið upp á norðurlanda plani.

Fáa nýggja tíðindaskipan

Niels Juel nevnr annars, at útvarpið i løtuni arbeiðir við eini ætlan at fáa eina heilt nýggja tíðindaskipan. Reint tekniskt verður henda skipan tann fyrsta av sínum slag i norðarlondum.

I løtuni hevur útvarpið eina fasta linju frá Ritzau, og tað gjalda teir 90.000 kr. fyrri um árið. Her stendur ein fjarskrivari altíð klárur at koyra. Við nýggju skipanini verður møgulegt at fáa tilfarið inn á eina móttækuboks i útvarpinum eftir bert fáum sekundum. Við hesi skipanini ber til at spara yvir

hálvthundrað túsund krónur. Útvarpið ætlar eisini at fáa tíðindi frá bretsku tíðindastovuni Reuter.

Útvarpsstjórin sigur, at hetta verða rættliga dyrar iløgur, men tað vera umstøðurnar at velja tíðindi heilt øðrvísi. — Tá er bert spurningurin um vit fáa lønt nóg mikið av fólki, sum kunnu arbeiða hesi tíðindi, leggur Niels Juel aftrat.

Føroyingar — tíðinda-narkomanar

— Eru tað ikki ov fá innanoyggjatiðindi i mun til hini tíðindini?

— Tað er avmarkað, hvussu nóg kann henda i einum samfelag uppá einans 42.000 menniskju. Men føroyingar eru onkursvegna tíðindanarkomanar, og tað skapar eina ávisan illvilja móti útvarpinum. Vit kunnu tó ikki finna tíðindi fram, sum ikki eru.

Útvarpsstjórin nevnr i hesum viðfangi, at útvarpsmenn sjálvandi kunnu loypa á bláman viðhvørt. Tað loysir so ikki problemði, tí vit kunnu ikki loypa á sjögv hvønn dag, sum blaðmenn

gera i agurkutið (tann tíðin, tá litið tilfar er til bløð og útvarp).

Hugtakið »at loypa á bláman« stavar annars frá eini veruligari hending i Danmark. Tað var ein blaðmaður á Politiken, sum skuldi fáa tilfar til sín teig i blaðnum. Hann visti ikki sini livandi ráð, men fann so uppá at fara við eini av Oyrasundsferjunum. Har leyp hann á bláman — og skrivaði síðani um hesa hendingina.

Ikki ov nógur ítróttur

Vit spurdu nú útvarpsstjóran, um útvarpið ikki hevur ov nógvan ítrótt. Til hetta sigur hann:

— Tað vil so vera, at tað eru tey fólk, sum halda, at ov nógur ítróttur er i útvarpinum, og tað eru nú ikki øll fólk, sum góðtaka ítrótt.

Tað eru ikki nóg ár síðani at trúgvandi fólk i Føroyum vistu øllum aftur, sum hevði tilknýti til ítrótt. Og tað býr væl nakað av tí i summum fólki enn.

Sjálvr haldi eg ikki, at tað er ov nógur ítróttur i útvarpinum. Ítrótturin hevur ómetaliga stóran týðning fyrri fólki okkara i dag. Vit mugu engagera hesi fólkin i fritíðini. Hetta hevur nógva at siga fyrri at vit kunnu hava tamarhald á teimum, og vit fola tað tí sum eina skyldu at vera við i tí, sum hevur við ítrótt at gera.

Jú, vist eru nógva sum mótmæla, at ítróttur er i útvarpinum, men tað eru eisini nógva, sum hava stóran áhuga fyrri ítróttinum, og tú hoyrir sum oftast bert tey, sum koma við negativum kritikki.

Tú hoyrir ongantið tey, sum góðtaka tað, vit gera.

Fiskur i útvarpinum

— Batar veiða og avreiða. Er ikki ov nógur »fiskur« i útvarpinum?

— Tað vilja nökur finn-

Kristianna Jespersen er einasta tíðindakvinna i útvarpinum

ast at, men tað haldi eg ikki.

Høvdu vit havt fleiri fólk, so høvdu vit kunnað gjørt tíðindini nógva øðrvísi. Tá kundu tey givið eina nógva betri mynd av fiskivinnuni og eisini givið fiskimønnum meiri hóskaði tíðindi.

Vit spurdu at enda Niels Juel Arge, um hann ikki sum útvarpsstjóri feli seg hava eitt stórt vald!

Tað er eitt stórt vald

Niels Juel Arge: — Eg kenni tað sum eitt stórt vald at vera útvarpsstjóri, og tí hugsi eg meg altíð ógvuliga væl um. Eg veit, hvussu stórt árin útvarpið hevur á fólk. Hetta árin er heilt ótrúliga stórt, og kanska tey fægstu hugsa um, hvussu stórt tað er.

Tak bert 1. april i 1965, tá vit søgdu i tíðindunum, at ein íslaki við eini ísbjörn varð rikin inn i Vágsbotn. Vit hoyrdu eisini ísbjörnina i mikrofoni.

Allastaðni frá komu fólk til Havnar at siggja hesa ísbjörnina. Verjuskipið lá á Söldarfirði og tók olju. Teir fingur telegram frá marinustøðini, sum skeldaði teir út og spurdi, hvussu tað kundi bera til, at eitt ísfall var sloppið heilt inn i Vágsbotn. Teir sleptu fortøyingunum og sigldu frá slangunum, so oljan rann á sjögv.

Jú, vist hava vit eitt veldugt vald. Vit bombardera dagliga hvørt einasta heim og hvørt einasta menniskja i Føroyum. Vit mugu tí vera ógila varnir, hvat vit m.a. siga i krepputiðum.

Vit kunnu gera, at alt fer i skeiva borðið, endar Niels Juel Arge, útvarpsstjóri i hesi samroðu við Sosialin.

Milson Zachariasen leitar fram bond til jólastrána

Sigmund Poulsen ger tilfar klárt til Miðvikuna